

31. Moderní duchověda.

Moderní duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tento prapor! Co všechno se tu pospolu sejde a co se tu zase navzájem potírá! Je to rejdiště vážného hledání, malého vědění, velkých plánů, ješitnosti a hlouposti, často i jalové chlouby a nejvíce nesvědomitého kšeftaření. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a bezmezná nenávist, která se konečně vybíjí v potměšilé pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Za takového stavu není ovšem divu, že mnoho lidí jde raději celému tomu šílenému řádění a shonu z cesty. Vyhýbají se tomu s plachostí, jako by se měli otrávit, kdyby s tím přišli do styku. Nemají tak zcela nepravdu, protože nesčetní stoupenci duchovědy neprojevují ve svém chování opravdu nic vábívého, tím méně přitažlivého. Naopak, všechno u nich napomíná každého jiného člověka spíše k největší opatrnosti.

Je zvláštní, že celý obor tak zvané duchovědy, kterou zlovolní nebo nevědomí lidé často zaměňují s vědou *o duchách*, platí ještě dnes za jakýsi druh *svobodné země*, ve které si každý bez překážky, ba bezuzdně a beztrestně smí tropiti různé kousky.

Za takovou *platí*. Zkušenosti však poučily mnohé již velmi často, že tomu tak *není!*

Nesčetní průkopníci v tomto oboru, kteří byli dosti lehkomyšní a odvážili se s domnělým věděním pátravě na několik kroků kupředu, stali se bezmocnými oběti své bezstarostnosti. Smutným však při tom je fakt, že všechny tyto oběti padly, aniž se tím lidstvu mohlo dostat toho nejmenšího výsledku!

Každý z těchto případů měl by vlastně býti důkazem o tom, že nastoupená cesta není správná, protože přináší jen škodu a zkázu, ale žádné požehnání. Se zvláštní vytrvalostí setrvává se na těchto falešných cestách a přinášejí se vždy nové oběti. Nad každým nalezeným práškem nově objevené samozřejmosti ve velikém stvoření spouští se hlučný pokřik a píší se nesčetná pojednání, která musí odstranit vážně hledající lidi, protože se v nich zřetelně pociťuje nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti spíše nazvati nebezpečnou hříčkou s pozadím dobrého úmyslu.

V obor duchovědy, která se pokládá za svobodnou zemi, nebude možno vejíti beztrestně člověku potud, pokud nedovede *předem* řádně přihlížeti *k duchovním* zákonům v jejich plném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé stavění se proti, to jest „nedodržení“ těchto zákonů, což je totéž jako přestoupení zákonů, musí v nevyhnutelném zvrátném účinku zasáhnouti lehkomyšlného nebo frivolního smělce, který jich přesně nedbá nebo jich dbáti nedovede.

Chtíti procházeti a probádati nezemské pozemskými prostředky a možnostmi, je právě takové počínání, jako bychom postavili nedospělé dítě, neobeznalé dosud s pozemskými nebezpečími, do pralesa a nechali je samotné tam, kde jen přiměřeně vyzbrojený člověk v plné síle a při veškeré opatrnosti může míti vyhlídku, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům při jejich dnešním způsobu práce nevede se jinak, i když se domnívají sebe více, že to míní vážně a odvažují se vskutku mnohého jen pro vědění, aby tím pomohli lidem kupředu přes onu hranici, u které již dávno čekají a klepou.

Badatelé stojí ještě dnes před touto hranicí bezmocně jako děti, tápají a neznají nebezpečí, jež se jim valí vstříc každým okamžikem nebo může se skrze ně rozlít na jiné lidi, když jejich tápající

pokusy prorazí trhlinu do přirozené ochranné zdi, nebo když otevřou dveře, které by pro mnohé bylo lépe nechat zavřené.

To všechno možno nazvat jen lehkomyšlností a ne smělostí. Pokud ti, kdo se takto derou kupředu, nevědí přesně, že všechna možná nastalá nebezpečí dovedou určitě ihned ovládnouti, nejen za sebe, ale i za druhé.

Nejméně zodpovědně jednají „badatelé“, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnosy bylo již vícekrát poukázáno ¹⁾. Badatelé, kteří konají pokusy ještě i jiného druhu, dělají politování hodnou chybu, že v nevědomosti – jinak by to jistě nedělali – uvádějí velmi jemně citlivé nebo mediální lidi buď v magnetický nebo i hypnotický spánek. Chtějí je přiblížit k tělesně neviditelným vlivům „záhrobního“ světa v naději, že budou tak moci slyšeti a pozorovati, co by nebylo možným ve stavu úplně bdělého denního vědomí osoby, se kterou se pokusy konají.

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vydávají tím takové pokusné osoby ve veliká nebezpečí, jimž dosud nedovedou čelit. Neboť *každý způsob* umělého napomáhání k prohloubení je připoutání duše. Tato duše je tím vnucována do citlivosti, která jde dále, než by připustil její přirozený vývoj.

Následek toho jest, že taková oběť pokusů ocitá se pojednou duševně v oblasti, ve které je umělým napomáháním zbavena své přirozené ochrany. Po případě této přirozené ochrany vůbec nemá, protože tato ochrana může vzniknouti jen *vlastním*, vnitřním zdravým vývojem.

Takového politování hodného člověka nutno si představit tak, jako by stál nahý přivázan ke kůlu a byl postrčen do nebezpečného území jako vnadidlo, aby k sobě přilákal tamější dosud neznámý život a působení a nechal je na sebe působiti proto, aby o nich mohl podávati zprávu. Nebo slouží za vnadidlo proto, aby jeho pomocí stala se i jiným viditelnými různá působení tím, že k tomu dodá určité pozemské součástky ze svého těla.

Taková pokusná osoba pomocí spojení, které musí její vpřed posunutá duše udržovati s pozemským tělem, dovede dočasně jako telefonem podávati zprávu o všem, co se děje a sdělovati ji s divákem.

Jestliže však na tuto stráž, tak uměle posunutou vpřed, je podniknut nějaký útok, nedovede se mu v nedostatku přirozené ochrany brániti a je bezmocně vydána všanc, protože byla za přispění jiných jen uměle posunuta do oblasti, kam podle svého vývoje dosud ještě nepatří anebo kam vůbec neměla přijít. Tak zvaný badatel, který ji tam z vědychtivosti vnutil, může jí pomoci právě tak málo, protože sám je úplným cizincem a nezkušeným tam, odkud přichází nebezpečí. Proto nemůže nijak přispěti k ochraně.

Tak stávají se z badatelů zločinci, aniž tomu chtějí. Také světská spravedlnost nemůže je za to stíhati. To však nevylučuje, že tu zapůsobí duchovní zákony s plnou ostrostí svého zvratného působení a připoutají badatele k jeho oběti.

Mnohá pokusná osoba utrpěla jemnohmotné útoky, které účinkují buď ihned, rychleji neb pomaleji také hrubohmotně tělesně tak, že následuje tělesná nemoc nebo smrt. Tím však není ještě odstraněno duševní poškození.

Pozorovatelé, kteří sebe nazývají badateli a nutí své oběti do neznámých oblastí, jsou ve většině případů při takových nebezpečných pokusech dobře pozemsky kryti pod ochranou svého těla i denního vědomí.

Zřídka se stává, že jsou účastni nebezpečí současně s pokusnými osobami tak, že nebezpečí

přechází i na ně. Avšak při své pozemské smrti, při přechodu do jemnohmotného světa, *musí* v důsledku svého připoutání k obětem v každém případě tam, kam tyto oběti byly snad strženy a teprve společně s nimi mohou pak všichni opět zvolna stoupati.

Umělému vnučování duše do jiné oblasti nemusí se vždy rozuměti tak, jako by duše vystoupila z těla a vznesla se až do jiné říše. Ve *většině* případů zůstává klidně v těle. Magnetickým nebo hypnotickým spánkem stává se jen nepřírozeně citlivou, takže reaguje na mnohem jemnější proudy a vlivy, než by jí to bylo možno v jejím přirozeném stavu. Je samozřejmo, že v tomto nepřírozeném stavu není při plné síle, jakou by měla v tom případě, kdyby sama dospěla tak daleko svým vnitřním vývojem a tím stála pevně a bezpečně na této nové, zjemnělé půdě, přinášejíc všem tamním vlivům vstříc stejnou sílu. Nedostatkem zdravé plné síly nastává následkem vyumělkování nerovnost, která musí mít za následek poruchy. Z toho pak následuje nezbytně zakalení ve všech citech a tím pak vzniká znetvoření skutečnosti.

Badatelé sami svým poškozujícím napomáháním dávají příčinu k falešným zprávám a nesčetným omylům. Proto se stává, že tak mnohé ze „zbadaných“ již věcí v okultním oboru nesouhlasí s přísnou logikou. Jsou tu nesčetné omyly, které dosud nemohly býti jako takové poznány.

Na těchto zřejmě falešných cestách nedocílí se toho nejmenšího, co by mohlo jen poněkud přinést lidem užitek nebo požehnání.

Ve skutečnosti může prospěti lidem jen to, co jim pomáhá *vzhůru*, nebo aspoň ukazuje k tomu cestu. Při těchto pokusech je však něco podobného předem a navždy úplně vyloučeno! Umělým přispěním dovede badatel někdy přece konečně některého jemnocitného nebo mediálního člověka vynutiti z pozemsky hrubohmotného těla do jemnohmotného světa, který jest mu nejbližší. Avšak nedonutí ho *ani o vlásek výše* než tam, kam tento člověk podle svého vnitřního uzpůsobení stejně patří. Naopak. Umělým přispěním nedovede ho ani tam, nýbrž vždy jen do okolí, které je všemu pozemskému nejbližší.

Toto okolí, pozemskému nejbližší, může skrývati v záhrobí jen to, co jest těsně připoutáno k zemi a ulpívá na ní svou méněcenností, nepravostí a vášní.

Přechodně zdrží se ovšem tu a tam v tomto okolí i někdo pokročilejší. Nelze toho však očekávati vždy. Čistě z důvodů přírodních zákonů nemůže se tam nalézati vznešené. Spíše by se svět vymknul ze stěží nebo ... by musela býti v člověku půda k zakotvení Světla!

Je však stěžejí přijatelné, že by se to mohlo hledati v pokusné osobě nebo v tápajícím badateli. Trvá tedy nebezpečí a bezúčelnost všech pokusů.

Je jisto, že něco vskutku vyššího *nemůže* přijíti v blízkost media, tím méně skrze ně mluvití bez přítomnosti vysoce vyvinutého člověka, která všechno hrubší očišťuje. Materialisace (zhmotnění) z *vyšších* kruhů nepřicházejí v úvahu vůbec. Tím méně může to nastati při oblíbených škádlivých hrách s klepáním, pohyby předmětů a tak dále. Propast jest tu příliš veliká, než aby mohla býti překlenuta jen tak lehce.

Všechny tyto věci mohou býti skrze medium prováděny jen takovými záhrobními bytostmi, které jsou dosud ve velmi těsném spojení s hmotou. Kdyby bylo možno, že by vznešené bytosti mohly se tak lehce uvéstí ve spojení s lidstvem, pak se nepotřeboval Kristus vůbec státi člověkem, nýbrž mohl by svůj úkol splniti i bez této oběti ²⁾. Dnešní lidé jistě však nejsou duševně výše vyvinuti než za pozemského času Ježíšova. Nelze proto mítí za to, že by spojení se Světlem bylo docíleno snadněji než tehdy.

Duchovědci ovšem říkají, že v první řadě sledují ten účel, aby potvrdili záhrobní život. Že chtějí dokázati hlavně pokračování života po pozemské smrti. Při dnešní všeobecně panující pochybovačnosti jest prý třeba silné a hrubé střelby, tedy *pozemsky makavých důkazů*, aby se učinil průlom do obranné hradby odpůrců.

Toto odůvodnění nemůže však býti omluvou proto, že stále znovu a znovu dávají se v sázku lidské duše tak lehkovážným způsobem!

Kromě toho není tu žádné naléhavé nutnosti chtít nezbytně přesvědčiti zlovolné odpůrce! Jest přece známo a vychází najevo již z výroků Kristových, že by tito odpůrci nebyli ochotni uvěřiti ani tehdy, kdyby přišel přímo anděl s nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Až by odešel, tvrdili by stejně, že to nebyl anděl, nýbrž davový klam smyslů. Nebo by užili jiné výmluvy. I když by tu bylo něco nebo někdo, co by zůstalo pozemským, tedy nezmizelo, nebo se nestalo neviditelným, byly by tu zase jiné vytáčky právě proto, že by to bylo zase příliš pozemským pro ty, kdo nechtějí věřiti v záhrobí. Nelekali by se prohlásiti takový důkaz za podvod a člověka za blouznivce, přemrštěnce, nebo také za podvodníka. Ať pozemské nebo nepozemské, nebo obojí dohromady, vždy by našli něco, co by vytkli nebo o čem by pochybovali. A když by si nevěděli již jinak rady, pak by házeli blátem, přešli by k silnějším útokům a nešťítily by se ani násilností.

Nejsou tedy na místě oběti, aby *tito* lidé byli přesvědčováni. Tím méně jest třeba obětí pro mnohé, tak zvané stoupence. Tito ve zvláštní pýše se domnívají, že v důsledku své víry v záhrobní život, která je ve většině případů poněkud nejasná a fantastická, mohou na život v záhrobí klásti své požadavky a očekávají, že nutně musí něco „viděti“ nebo „zažítí“. Od svých záhrobních vůdců očekávají znamení jako odměnu za to, že jsou hodní. Přímo směšně působí při tom často jejich samozřejmé očekávání, jakož i mnoho naznačující, dobromyslně odpouštějící úsměv, jímž vlastně staví na odiv svou nevědomost. Je to jed, chtít těmto masám dávat ještě něco na uváženu. V domněnce, že vědí již tak mnoho, nejsou jim pokusy ničím jiným, než zaslouženými zábavnými hodinami, při kterých záhrobní bytosti mají hráti úlohu varietních umělců.

Odvraťte se však od těchto velikých pokusů a povšimněme si malých, jako jsou ku příkladu pohyby stolků. Tyto malé pokusy nejsou nikdy tak neškodné, jak se myslí, nýbrž při možnosti ohromně snadného rozšíření jsou *velmi vážným nebezpečím!*

Každý měl by býti před tím varován! Vědoci musí se odvracet s hrůzou, když vidí jak lehkovážně se zachází s těmito věcmi. Mnozí stoupenci hledí uplatniti v kroužcích své „vědění“ tím, že povzbuzují k pokusům se stolky, nebo s úsměvem či s tajuplným šuškáním zavádějí do rodin téměř až hračkářská cvičení se sklem a literkami nebo jiným pomocným prostředkem. Lehkým vložením ruky ukazuje se pak na různá písmena a tvoří se z nich slova. S příšernou rychlostí vyvinulo se to vše až ve společenské hry, kde se to provádí za smíchu, vtipů a někdy i příjemného mrazení.

V rodinách zasedají pak denně starší i mladší dámy kolem stolečku, nebo sedávají samy nad kusem lepenky s označenými písmenky, které podle možnosti musejí býti nakresleny zcela, určitým způsobem, aby nechyběl hokus pokus podněcující obraznost. Je to zcela zbytečné, protože by to šlo i bez něho, má-li dotyčná osoba jen poněkud k tomu sklon. A těch jest bez počtu!

Moderní přívrženci duchovědy a vůdcové okultních kroužků mají z toho radost, protože se tu tvoří skutečná slova a věty, aniž by na ně ten, kdo pokus provádí, vědomě nebo nevědomě myslel. Tím je nutně přesvědčen a rozmnožuje počet stoupců „okultismu“.

Spisy okultních směrů na to poukazují, zastávají to řečníci, zřizují a prodávají se pomůcky, které usnadňují tuto neplech. Tak vystupuje téměř celý okultistický svět jako *dobře pracující přísluhovač temna*, v poctivém přesvědčení, že tím jest knězem Světla!

Již tyto děje dokazují úplnou nevědomost v okultních snahách tohoto druhu! Dokazují, že nikdo ze všech těchto lidí není *skutečně vidoucí!* Fakt, že nějaké dobré medium tu a tam se z těchto počátků vyvinulo, nebo spíše – což jest správnější – když dobré medium bylo zpočátku do toho zavlečeno, nesmí platiti jako protidůkaz.

Ti nemnozí lidé, kteří již předem jsou určeni jako media, mají ve svém přirozeném vývoji zcela jinou ochranu, která pečlivě střeží každý stupeň vývoje. Této ochraně *netěší* se jiní lidé. Tato ochrana působí však jen při vlastním přirozeném vývoji bez *každého umělého přispění!* Vždyť právě jen ve všem přirozeném spočívá ochrana, jako něco samozřejmého.

Jakmile k tomu přistupuje sebemenší pomoc buď cvikem osoby samotné, nebo z jiné strany magnetickým spánkem nebo hypnosou, stává se to nepřirozeným a tím se to již nehodí do přirozených zákonů. Avšak jedině tyto přirozené zákony mohou poskytnouti ochranu. Přistoupí-li k tomu ještě nevědomost, jako jest tomu dnes skorem všude, jest to osudné. Pouhé *chtění* nemůže nikdy nahraditi *dovednost a možnost*, když dojde k činu. Nikdo však nemá překračovati svou dovednost a možnost.

Není samozřejmě vyloučeno, že mezi statisíci, kteří se zabývají těmito nebezpečnými hračkami, vyjde tu i tam některý člověk skutečně beztrestně, protože má dobrou ochranu. Mnozí z nich jsou poškozeni jen tolik, že to pozemsky není dosud znatelné. Teprve po odchodu z tohoto světa pojednou poznají, jaké to vlastně prováděli hlouposti. Jsou však také mnozí, kteří si odnesou již pozemsky viditelné škody, i když za svého života zde nepřicházejí nikdy k poznání vlastní příčiny.

Z toho důvodu jest nutno, aby konečně byl vysvětlen jemnohmotný a duchovní pochod při těchto hračkách. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření a není nijak spletitý. Přece však jest mnohem nesnadnější, než si mnozí myslí.

Dnes vypadá to na zemi tak, že v důsledku chtění lidstva nabylo nade vším hmotným převahy *temno*. Toto temno stojí tedy ve všem hmotném jako na vlastní, dobře mu známé půdě a může proto ve hmotném také plně působiti. Jest zde tedy ve svém živlu, bojuje na známém mu poli. Proto vítězí dnes temno nad Světlem ve všem hrubohmotném.

Následek toho jest, že ve všem hmotném jest síla temna, mocnější než síla Světla. Při takových hříčkách, jako jest pohyb stolku atd., nepřichází však vůbec v úvahu Světlo, tedy něco vznešeného. Můžeme mluvit nejvýše o špatném, tedy o temnu, a o lepším, tedy o světlejším.

Používá-li člověk stolku, sklenice nebo vůbec nějakého hrubohmotného předmětu při těchto pokusech, ubírá se tím na kolbiště, na kterém jest temno jako doma. Je to půda, kterou všechno temné považuje za vlastnictví. Člověk povoluje mu tak předem sílu, proti které nemůže nastavití přiměřenou ochranu.

Všimněme si jednou spiritistické seance nebo společenské hry se stolečkem a sledujme při tom duchovní, nebo lépe řečeno, jemnohmotné děje.

Přistupuje-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby jeho prostřednictvím vešli ve spojení se záhrobními bytostmi, aby se jim tyto ozvaly klepáním, nebo aby podle obvyklejšího způsobu hýbali stolkem tak, aby bylo možno ze značek tvořiti slova, bývá tu v první řadě v důsledku spojení s hmotným spolupřitahováno temno, které přejímá projevy. S velkou dovedností používají temné bytosti často zvučných slov, snaží se tak žádaným způsobem zodpovídati lidem myšlenky, které jsou pro ně snadno čitelné, ale ve vážných otázkách je pak vždy zavádějí. Dějí-li se pokusy často, hledí dostati přítomné pomalu do svého silnějšího vlivu a strhnouti je tak zvolna, ale jistě dolů. Při tom nechávají zbloudilé velmi dovedně ve víře, že jdou vzhůru.

Přichází-li však hned zpočátku nebo při nějaké příležitosti zesnulý příbuzný nebo přítel prostřednictvím stolku ke slovu, což se stává často, dá se klam pak provésti ještě snáze. Lidé poznají, že je to vskutku určitý přítel, který se projevuje. Pak věří, že jest to vždycky on, přicházejí-li prostřednictvím stolku nějaké projevy a jmenuje se jméno známého jako původce.

Ale, tak tomu není. Stává se, že temno, které stále číhá, zručně si vypůjčí jméno, aby dalo svodům co nejvěrohodnější nátěr a získalo si důvěru tazatelovu. Jde to někdy tak daleko, že temný zasáhne do věty, kterou skutečný přítel začal a zúmyslně ji překrutí. Pak nastává sotva známý fakt, že na větě, projevené souvisle a hladce, byli zúčastněni dva. Nejprve skutečný a snad zcela jasný, tedy čistší přítel, pak temný a zlovolný. Tazatel však nic z toho nepozoruje.

Následky lze snadno uhodnout. Důvěřivý se zklame a jest ve své víře otřesen. Protivník použije toho k zesílení svého posměchu a svých pochybností, ba někdy i k prudkým útokům na celou věc. Ve skutečnosti jsou však oba v nepravu. Souvisí to s nevědomostí, která dosud panuje o celé této oblasti.

Děj odehrává se však s úplnou přirozeností: Je-li u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl přání tazatelovu a projevil se a vetře-li se v to bytost temná, musí tento světlejší před ní ustoupiti. Temnější může totiž pomocí zprostředkující hmoty stolu vyvinouti větší sílu, protože všechno hmotné jest vlastním oborem temna.

Chybu dělá člověk, který hmotné zvolil a tak předem vytvořil nestejnou půdu. Hutné, těžké, tedy temné jest hrubohmotné materii co do hutnosti blíže než světlé, čisté, lehčí. Následkem těsnějšího spojení má i možnost většího rozvoje sil.

Na druhé straně však také světlejší, které se může ještě projevovati prostřednictvím hmoty, má také ještě do jisté míry blízkou hutnost. Jinak by vůbec nebylo možno spojení se hmotností k jakémukoliv projevu. To předpokládá přiblížení se k hmotnosti, což vede opět k možnosti poskvrnění se, jakmile je prostřednictvím hmoty vytvořeno spojení s temnem. Aby ušel tomuto nebezpečí, nezbyvá světlejšímu nic jiného, než rychle se vzdáliti od hmotnosti stolku nebo jiné pomůcky, jakmile po nich sáhne temný. Musí přerušiti zprostředkující článek, který vytvořil most přes přirozenou, oddělující a tedy chránící propast.

V záhrobí nelze zabrániti, že v takových případech jest člověk konající pokusy se stolkem, nutně vydán všanc nízkým vlivům. Vlastním jednáním nechtěl ovšem jinak. *Neznalost zákonů, nedovede ho chrániti ani zde.*

Tím mnohým lidem vysvětlí se dosud nevysvětlitelné, četné záhadné rozpory najdou rozřešení a lze doufati, že mnozí lidé upustí od takových nebezpečných hraček!

Stejně podrobně mohou býti vylíčena také nebezpečí všech ostatních pokusů, která jsou větší a mocnější. Zatím však dosti na těchto nejobvyklejších a nejrozšířenějších věcech.

Sluší se ještě jmenovati další nebezpečí. Tímto způsobem dotazů a dožadování se odpovědí a rad stávají se lidé velmi nesamostatnými a odvislými. Opak toho, co je účelem pozemského života.

Cesta jest nesprávná v každém směru! Přináší jen škodu a žádný užitek. Jest to plazení se po zemi, kde je nebezpečí, že se setkáme s hnusnou havětí, vyčerpáme své síly a konečně zůstaneme ležet na zemi zemdení ... pro nic!

Tímto „bádavým chtěním“ působí se však také velká škoda záhrobním bytostem!

Mnohým temným bytostem poskytuje se tak příležitost, ba jsou přímo uváděny v pokušení, prováděti zlo a uvaliti na sebe novou vinu. Tam, kde se nacházejí, nemohly by k tomu jinak tak lehce

přijít. Jiní pak jsou zdržováni ve své snaze vzhůru neustálým vázáním přání a myšlenek. Při jasném pozorování tohoto badatelství zdá se to vše často tak dětinsky tvrdošíjné, tak prosáklé nejbezohlednější sobeckostí a při tom tak neobratné, že vrtíce hlavou musíme se tázati, jak jest vůbec možno, že někdo chce veřejnosti otevřít zemi, na kterou sám skutečně dosud nevskočil.

Je také nesprávné, že celé to hledání děje se před širokou veřejností. Tím uvolňuje se dráha fantastům a šarlatánům, žvanilům a švindlérům. Lidstvu se tím ztěžuje získání důvěry.

V žádné věci se tak dosud nedělo. Každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, doznalo průběhem hledání četných omylů. Ale nedávalo tyto omyly tak spoluprožítí veřejnosti! Ta se tím znávuje a časem pozbývá veškerého zájmu. Následek toho jest, že hlavní síla rozhodného a převratného nadšení ztratí se již dříve, než bude nalezena konečná Pravda. Lidstvo nebude se již pak moci vzchopiti k jásavé radosti, která strhuje přesvědčivě všechno s sebou.

Reakce, dostavující se při poznání nesprávných cest, stávají se ostrými zbraněmi v rukou mnohých nepřátel. Tito mohou vštípiti časem statisícům lidí takovou nedůvěru, že tito nejubožejší při zjevení Pravdy nebudou již chtít tuto Pravdu ani vážně zkoumat ze samého strachu před novým zklamáním.

Zacpou si pak uši, které by jinak byli otevřeli a zameškají tak poslední píd' času, která ještě jim mohla poskytnouti příležitost stoupati vzhůru ke Světlu. Tím by docílilo temno pak nového vítězství! Mohlo by pak vzdáti dík badatelům, kteří podali temnu ruce a kteří se rádi a pyšně povznášejí na vůdce moderní duchovědy!

1)

Přednáška: [35. Zločin hypnosy.](#)

2)

Přednáška: [14. Vykupitel.](#)